

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce: V. P.**, zastoupen JUDr. Jiřím Stránským, advokátem, se sídlem Husova 602, Turnov, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 240/2003 – 24 ze dne 27. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 240/2003 – 24 ze dne 27. 4. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6854/VL - 11 - P06 - 2001 ze dne 19. 12. 2002. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl, přitom bylo dále vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud, který

ve věci rozhodoval, nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení azylu. Stěžovatel navíc tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť je kontradiktorním. Na jedné straně jsou v něm popisovány zjištěné skutečnosti, které jsou kvalifikovány jako ekonomické a rodinné. Na druhé straně hodlal stěžovatel v zemi svého původu podnikat a situace zde je tak neutěšená, že jakýkoli podnikatel je bezprostředně po zahájení podnikatelské činnosti kontaktován nezákonnými strukturami organizovaného zločinu a okamžitě vydírán. Tyto skutečnosti byly stěžovateli známy a nebyl tedy schopen zahájit podnikatelskou činnost v oboru stavební práce, v této situaci odcestoval do České republiky, kde by rád podnikal. Stěžovatel dovozuje, že důvodem jeho žádosti o udělení azylu je uplatňování jeho politických práv a svobod, totiž svobodně podnikat a nebýt vydírán nestátními strukturami, které stát nezvládá. Proto měl být stěžovateli azyl udělen, neboť je dán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel tedy navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, neboť má za to, že důvody pro udělení azylu nebyly v případě stěžovatele naplněny. Navrhuje proto odmítnutí kasační stížnosti (není v ní totiž uvedeno datum doručení napadeného rozsudku) nebo její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel svoji žádost o udělení azylu odůvodnil neutěšenou rodinnou situací (rodiče spolu nebydleli, otec stěžovatele nechtěl, matka pila a stěžovatele vyhodila z domu apod.) a nemožností získat zaměstnání. Do České republiky stěžovatel přicestoval přes Polsko, pobýval zde asi čtyři a půl měsíce načerno a pak požádal o azyl. Problémy s policejními ani s jinými státními orgány v zemi svého původu stěžovatel neměl. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil, neboť dospěl k závěru, že důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení azylu byla špatná situace v rodině, která vyplývala z alkoholismu stěžovatelovy matky a rozvrácení manželství jeho rodičů, a nedostatek pracovních příležitostí. Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou formulářového typu, v níž poukazoval na porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu a na porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Argumentačně se stěžovatel omezil toliko na citaci příslušných zákonných ustanovení, jejichž porušení namítal. Krajský soud však žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovateli se nepodařilo prokázat, že by byl v zemi svého původu pronásledován způsobem, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, kromě toho nebyly splněny podmínky pro vyslovení existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu; nad rámec uplatněných žalobních bodů se soud vyslovil i ohledně důvodů pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 25. 5. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 2. 6. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána dne 2. 6. 2004 a byla tedy podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel vytýká krajskému soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; jde o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrdí-li stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku v důsledku nesprávného posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu soudem v předcházejícím řízení, pak nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Nejvyšší správní soud se zaměřil na posouzení, zda důvody, které stěžovatel v řízení před žalovaným uváděl, lze podřadit pod důvody podávané z § 12 zákona o azylu či nikoli. Pronásledováním je ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukázal na skutečnost, že jeho rodiče spolu nebydleli, otec stěžovatele nechtěl, matka pila a stěžovatele vykázala z domu, a dále na nemožnost získat zaměstnání v zemi svého původu, přitom v průběhu správního řízení výslovně uváděl, že potíže se státními orgány v zemi svého původu neměl, a z odpovědi na předposlední dotaz žalovaného při pohovoru konaném dne 14. 11. 2002 zřetelně vyplývá, že důvodem jeho žádosti není nic jiného než rodinná a ekonomická situace a snaha legalizovat svůj pobyt v České republice, pak existenci pronásledování ani odůvodněnosti strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 6 téhož zákona nic nenasvědčuje. Ze žádného z tvrzení stěžovatele, jimiž odůvodňoval v průběhu správního řízení svoji žádost o udělení azylu, nelze dovozovat existenci jakéhokoli prvku represe, tím spíše nelze hovořit o represi ze strany státu. Tvrdí-li tedy nyní stěžovatel, že se krajský soud dopustil nezákonnosti při posuzování stěžovatelem uváděných důvodů z hlediska splnění podmínek pro udělení azylu podávaných z § 12 zákona o azylu, neboť stěžovatel je pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod, pak této námitce přisvědčit nelze. V průběhu správního řízení ani v řízení před krajským soudem totiž stěžovatel žádné pronásledování způsobené uplatňováním jeho politických práv a svobod neuváděl, přitom ani z kontextu jím uváděných skutečností jej dovodit nebylo možno. Krajský soud tedy aplikoval správný právní předpis a správnou právní normu, přitom způsob, jakým ji vyložil, Nejvyšší správní soud aprobuje. Tvrdí-li pak stěžovatel v kasační stížnosti skutečnost, že hodlal začít podnikat, avšak z důvodu nečinnosti státní moci v zemi svého původu nemohl, pak jde o zcela novou skutečnost, kterou v předchozím řízení neuváděl, a proto Nejvyšší správní soud k této skutečnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlížet.

Namítá-li stěžovatel dále nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu pro jeho kontradiktornost, která má údajně spočívat v tom, že na jedné straně jsou v rozsudku popisovány zjištěné skutečnosti, které jsou kvalifikovány jako ekonomické a rodinné, ale na druhé straně hodlal stěžovatel v zemi svého původu podnikat a situace zde je tak neutěšená, že jakýkoli podnikatel je bezprostředně po zahájení podnikatelské činnosti kontaktován nezákonnými strukturami organizovaného zločinu a okamžitě vydírán, pak žádnou takovou kontradiktornost Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledává. Krajský soud se údajným úmyslem stěžovatele začít podnikat a jeho okolnostmi nezabýval a zabývat ani nemohl, neboť nic takového stěžovatel ve správním řízení ani v řízení před ním netvrdil, jak je shora uvedeno. Již z tohoto důvodu není zřejmé, v čem má kontradiktornost napadeného rozsudku spočívat. Navíc za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost by bylo možno považovat takové rozhodnutí soudu rozhodujícího

v předchozím řízení, z jehož výroku by nebylo možno zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok by byl vnitřně rozporným. Žádné takové důvody nepřezkoumatelnosti však Nejvyšší správní soud neshledává, přitom ve vztahu ke stěžovatelově tvrzení zdůrazňuje, že ve výroku napadeného rozsudku není žádný rozpor obsažen.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že stěžovatelova námitka nezákonnosti ani jeho tvrzení ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku důvodnými nejsou. Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu